

cristian bulai

Secretul Căutătorului

OPUS
DEI

CRISTIAN BULAI

**SECRETUL
CĂUTĂTORULUI**

Editura Virtual

2011

ISBN (e): 978-606-599-884-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Merg pe un drum lat, cu capul plecat, agale. Ridic capul, privesc orizontul și văd că el m-a condus mereu în viață. Acest spațiu ce se deschide atât de fidel ochilor mei, mă îndeamnă. Privesc la acest orizont și în urma mea. Trecutul meu rămâne în urmă, plin de primejdii și șanse, rămâne ancorat în depărtarea orizontului, în încercarea prezentului și domolirea trecutului. Înaintez spre acest orizont îndepărtat ce mă cheamă. Mă sprijin în baston și ridic pe umăr săculețul care mi-a devenit prieten de când i-am permis să fie alături de mine. În sac port cele mai puternice amintiri ale trecutului, care au devenit simboluri cărora le-am trecut pragul. Mă opresc în mijlocul drumului, mă așez și scotocesc în săculeț. Sunt multe lucruri. La ce-mi folosesc? Pe acest drum al trecutului meu am cunoscut viața. Acum am descoperit secretele nebănuite care m-au fascinat și care m-au îndemnat să mai dau o șansă clipei mele în viață. Această șansă mă hrănea mereu. Știu că dincolo de orizontul care îmi stă mereu înaintea și simbolurile din săculețul meu este o strânsă legătură. Descopăr în fiecare mister din săculeț o lume, un îndemn, o chemare. Secretele dincolo de simboluri m-au îndemnat la o luptă mereu aprigă cu necunoscutul, cu viața. Merg și las în urmă, în ultimul meu drum al căutării, munții înalți cu creștetele triumfătoare și prăpăstiile care mă chemau ademenitor și pe care le-am refuzat pentru că nu am găsit încrederea de a mă arunca. Privesc săculețul și știu că în el este un simbol care m-a fascinat, un simbol deosebit, unul care mi-a încurajat și explicat prăpastia în care sunt aruncat, istoria mea. Acest simbol îmi vorbea, îmi dădea ceva mai mult față de alte simboluri. Simbolul m-a ajutat să trec pragul misterului, să intru în el, să-l explorez, să-l înțeleg și să-l urmez. El înconjoară pământul cu brațele și îmbrățișează cerul, are vârful înfipt în orizontul care mereu mă cheamă, iar alt vârf înfipt în pământ, înnobilându-l. Am multe în acest săculeț și toate le-am luat din viață. Inima Carlei, deși nu mai bate, nu a putrezit. Inelul legământului dintre cer și pământ, toiagul căutării și cartea. Această carte este semnul ieșirii din vecinătatea divină. Lemnul, acest lemn verde care niciodată nu se usucă, este semnul trecerii de la cer la pământ și de la pământ la cer. Acest lemn a devenit sacru; prin el posibil să fi ajuns aici? Ei, toate acestea le-am adunat cu grijă, dar uneori eram cât pe ce să le fac pierdute. Dar toate acestea au alimentat sensul meu în viață. Ai și tu nevoie de o inimă care să nu putrezescă și pe care să o ai lângă tine toată viața, ai nevoie și tu de un legământ veșnic, legământ care mereu să-ți susțină toiagul în mână veghind la drumul tău, iar cartea, căutarea să-ți fie lumină în prăpăstiile vieții. Așa poți ajunge aici.

Înaintez lent și ajung la marginea lumii. De pe o stâncă văd întreg pământul. Ce mic este și ce multe poartă pe el! În fața mea se deschide o mare în flăcări, iar copacii pământului se prosternă în fața acestei lumi. Pământul se zguduie, iar oamenii rămân înmărmuriți. În clipa aceasta mă tem

pentru mine. Mă ascund după o creastă și încerc totuși să privesc flacăra roșiatică ce apare în fața mea luminând tot. Căldura mă izbește și scot din săculeț o sticlă și iau o înghițitură. Vai! Credeam că-mi va fi bine, însă înghițitura îmi zdruncină ființa. Îmi amintesc și știu de ce! E băutura de la baba ghicitoare, e drogul diavolului - o bucată de adevăr ce stă în căutare. Ce-am întâlnit acum e flacăra cea vie a misterului. Mi-e teamă! Tremur! Asud de frică... Hainele sunt umede și simt cum mă pătrunde frigul. Flacăra se îndreaptă spre mine, mă încălzește și nu mă mistuie. Se deschide un drum înaintea mea. E lumină, multă lumină, prea multă lumină, dar ea nu mă orbește. Privesc înapoi pe drumul pe care l-am urmat până aici. A dispărut! Nu se mai vede! Totul este un orizont de lumină. Flacăra luminează, încălzește, dar nu distruge. Posibil, tărâmul lui Dumnezeu. Ce sublim! Simt cum orizontul mă învăluie, dar nu mă atinge și nici nu mă strivește. Simt că sunt cel mai important, tot ce întâlnesc acum se îndreaptă spre mine, lumina mă învăluie, flăcările se ațintesc fulgerător spre mine. Mă ascund după stâncă, deși simt că aceste flăcări nu mă mistuie. Cum mă propteam cu umărul, întorc capul și un om înalt, îmbrăcat în alb cu aripi triumfătoare îmi apare. Înfațișarea lui este sobră și calmă, ridică mâna, parcă salută și apoi se prosternă în fața mea. Se pleacă la pământ, apoi ca un fulger dispare în marea de foc și de lumină. Privesc în jur și constat că săculețul meu nu mai este lângă mine. Mă învârt în jurul stâncii, acum liniștit, fără să mă mai sperie lumina și flăcările și caut săculețul. Nu-l găsesc. Mă reîntorc la locul de unde am plecat și mă așez, privind îngândurat. Ca un fulger, apare îngerul cu săculețul în vârful unui toiag. Nu-mi vorbește, se plimbă în jurul meu cu privirea calmă și caldă.

- De unde vii? se aude o voce puternică, dar nu este vocea îngerului.

Eu tac. Nu răspund. Teama începe să mă cuprindă. Îngerul răstoarnă săculețul și din el cad, pe rând, inima, inelul, coroana și lemnul ce despică orizontul și unește cerul cu pământul.

- Nu știi! încerc să-i răspund.

- Ba știi! Ești un om rătăcit în lumea celor vii. Cum de ai ajuns aici cu chip de om? Ai găsit secretul cumva? se aude vocea pătrunzătoare.

- Ce secret?! răspund eu. Nu știu nimic! Ajută-mă îngere să scap de aici! Vreau înapoi în lumea mea!

Dar nu apuc bine să termin și se așterne o liniște și o mare pace.

- Ce faci cu acestea? întrebă îngerul arătând spre lucrurile căzute.

- Nimic! răspund eu. Sunt bogățiile mele adunate de pe pământ.

Îngerul cu vocea blândă îmi spune:

- A cui este inima aceasta?

- Nu știu... am găsit-o în oameni, e un simbol.

- Doar un simbol? Ce ai în ea? Ce ai ascuns?

- Cred ca aici e tot pământul, aici e suferința lui.

Apoi, neîncrezător, mă privește, plimbându-se în jurul meu. Eu tăcut, liniștit oarecum, îl întreb:

- De ce te interesează?

- Aici eu pun întrebări iar tu răspunzi. Aici e tărâmul pe care îl visează oamenii și la care speră. Tu ai ajuns aici datorită... Și se oprește brusc, privește celelalte lucruri de jos și-mi spune:

- Dar... trebuie să te întorci pe pământ! Mai ai de trăit.

- E bine aici, de ce să mă întorc?

- Nu ești cu totul curat, încă porți răni adânci și durere neînțeleasă. Ai ajuns aici căci ai cu tine semnul salvării, desigur nu a fost o greșeală administrativă, ci pur și simplu semnul te-a adus.

- Care semn?

- A, încă nu ști cine te-a adus? Vezi, pentru asta trebuie să te întorci. Îți dau o șansă de purificare în lumea ta! Acolo, în lumea ta, tu ai intuit destinul lumii, dar încă îl mai cauți. Mai caută! Iar îngerul se apleacă, ia inima, inelul și lemnul, apoi face o plecăciune.

- Mulțumesc pentru respect!

- Nu-i pentru tine, ci lemnului verde ce zace în uitare. Deși el v-a purificat, oamenii n-au înțeles încă mesajul lui.

- Ce mesaj? întreb eu nedumerit.

Iar el strângând lucrurile în săculeț, mi-l întinde și-mi spune:

- Ești aproape! Caută și treci pragul simbolului. Du-te, mergi! îmi spuse el.

Și un vuiet mă cuprinse. Spaima era groaznică, totul devenise întuneric.

- Nu, nu! strigam eu, disperat și înspăimântat.

- Nu, nu...!

*

Deschid ochii. Carla e lângă patul meu și-mi spune:

- Hei, băiete, ce-i cu tine? Ce-ai visat?

Eu, înspăimântat, nedumerit de vis, o întreb:

- Ești de mult aici?

- Acum am intrat, spuse ea, dar urlai. Ai visat?

- Nu vreau să vorbesc despre vis. E o lume departe de aici, nu o cunosc, am visat-o, dar cred că există, părea adevărată... Unde-i săculețul?

- Care săculeț? Nu este nici un săculeț aici, nimic! Revino-ți și hai să bem o cafea!

- Nu, n-am nevoie de nimic azi, te rog să pleci, vreau să fiu singur! Lasă-mă! Sunt prea confuz azi, vorbim mâine.

- Măi omule, strigă ea, avem șansa să plecăm în spațiu și tu nu vrei, că ai avut vise urâte?

- Nu-s coșmaruri... oare există în spațiu aceea lume?

- Se poate, spuse ea. Hai să încercăm, să vedem, poate asta ai visat că mergi în spațiu!

- Nu știu, era o lume nouă, nu am auzit încă de așa ceva.

- Hai să încercăm, poate reușim! Uite, continuă ea, vom plăti ceva bani, dar nu asta contează, contează că putem explora cosmosul la bordul unei nave.

- Nu, nu merg, nu asta am visat!

- Omule, poate asta ai visat, hai să mergem să vedem cum e acolo!

- Nimic! Nu mă interesează, lasă-mă în legea mea azi și vorbim mâine.

Carla dezamăgită se așează pe scaun.

- Nu plec de aici până nu am un răspuns! spuse ea. Și apoi tăcu și privi pe geam îngândurată.

- Nu pot Carla azi să-ți răspund, nu știu ce este cu mine, am avut un vis ciudat și sunt tulburat.. Lasă-mă să îmi revin!

Ea nu comenta. Privea pe geam de pe scaun, așteptând confirmarea mea. Trec două ore, eu nu mă mișc din pat, iar ea privește dincolo de fereastră la cerul albastru.

- Bine! Merg! Ce trebuie să fac?

- Bine, hai să mergem la bancă și să plătim repede expediția pentru a nu pierde locul!

Sar și iau ceva pe mine în grabă, după care ne îndreptăm spre bancă. Ne întâlnim pe drum cu o bătrână care cum ne vede strigă la noi:

- Unde vă grăbiți, tinerilor?

- În spațiu, mamaie!!!

- Dacă plecați în spațiu, luați-mă și pe mine!

- Ei mamaie, tu ajungi mai repede decât noi: închide ochii și ai ajuns.

- Băiete, să te întorci viu, că ce faceți voi e lucrarea Celui Rău.

- Lasă mamaie bancurile! strigă Carla.

Ajunși la bancă, intru cer transferarea banilor și ieșim bucuroși. Mergem în grabă acasă și trimit faxul de confirmare către agenția ce a lansat invitația, apoi iau o sticlă de vin roșu:

- Carla, să cinstim, să fie într-un ceas bun!

Apare confirmarea prin fax, Carla fuge, o ridică.

- Încă două zile și suntem în spațiu, mare e minunea, ne îmbrățișăm și plângem de bucurie.

- Hai să ne facem bagajul! Ce luăm cu noi?

- Nimic, spuse ea, totul e la bordul navei.

După două zile, ne prezentăm la recepție pentru îmbarcare.

- Unde vom călători?

- La limita universului, răspunse un domn în costum alb.

- Care univers? îl întrerupse Carla.

- Vei afla mai multe în navă, răspunse binevoitor domnul. Pofțiți pe aici, vă rog!

Domnul ne conduce pe un culoar îngust cu multe becuri, multe semnale luminoase, trecem pe lângă multe uși și tot nu vedem nava. După zece minute de mers printre coridoare, se deschide în fața ochilor un peisaj incredibil. Nava în fața ochilor era asemenea unui păianjen, cu multe picioare.

Domnul ne duce într-o cameră.

- Aici sunt costumele, vă ajut să vă îmbrăcați?

- Dar cu cine mergem? Singuri? Întreb eu nedumerit!

- Nu, căpitanul de bord și cei trei cosmonauți vă vor însoți în această călătorie de șase luni.

Regulile le veți învăța din mers. Să vă priască universul! exclamă domnul și părăsi camera.

- Ce facem, Carla?

- Ne îmbrăcăm și așteptăm, ce să facem?

- Omule! E mult șase luni, nu am anunțat pe nimeni, mă dau dispărut!

- Lasă omule, că știe NASA de tine,... și anunță în seara asta la televizor că ai plecat.

- Ești nebună! Nu pot pleca, mai am ceva de rezolvat la birou.

- Acum gata, șase luni uită și privește universul, îmi spune ea zâmbind.

- Ai dreptate, nimic nu se compară cu șansa asta.

Intră un alt domn în cameră.

- Sunteți gata? În trei minute plecăm.

- Așa repede?! întreb mirat.

- Aici se trăiește la miimi de secundă. Lasă-ți ceasul în această cameră, îmi spuse el, privind la mâna mea.

Îmi dau ceasul jos, pun casca și aștept.

- După mine! spune domnul cu figura caldă. Ceea ce veți învăța în navă, să țineți minte. Tot ceea ce vedeți e secret de stat, iar divulgarea acestui secret înseamnă închisoare...

Mă îngrozesc puțin la auzul acestor cuvinte, dar îl urmez împreună cu Carla, cu măștile puse. Ajungem la o scară înaltă și urcăm. E foarte interesant! Sunt butoane și becuri multe.

- Nu atingeți nimic! spune domnul. Vom merge în camera numită bucătărie și veți învăța instrucțiunile de utilizare a aparatelor. Apoi veți merge în cabinele voastre, unde nu aveți comenzi decât pentru a părăsi camera.

- Gata, strigă un alt domn, se închide ușa. Noi ne îndreptăm, separându-ne și salutându-ne.

Ajung în camera mea care va fi martora a ceea ce voi vedea. Pun căștile la ureche și aud: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1.....

Mă cuprinde teama, credeam că se va rupe scaunul, viteza e infernală, mă îngrozesc și mă bucur, nu pot gesticula căci centurile mă țin lipit pe poziție. Adorm.

După câteva ore de somn mă trezesc. După ce mă acomodez cu viteza, îmi dau jos centurile.

- Zbor! Ce senzație! Zbor! Unde am ajuns? încep să strig.

- Suntem în spațiu, se aude o voce, ne îndreptăm cu mare viteză spre infinit.

- Cum adică, spre infinit?

- Spre limita universului?

- Cum? Ori e infinit ori limita universului?

- Nu mai întreba ! strigă Carla.

I-am recunoscut vocea.

- Mai bine ai admira acest univers să vezi dacă seamănă cu visul tău.

- Ce să admir! Nu văd nimic din cabina asta!

- Ieși din cabină, este un geam armat aici, ieși din cabină!

Trag de ușă, deblochez. Ce-i drept e foarte interesant să zbori și să e miști, oare așa zboară sufletul fără trup? Legile pământului nu mai sunt valabile, noi trăim limitat, deși credem că am înțeles și știm multe. Ies, o văd și pe Carla plutind, ne apucă râsul și ne îmbrățișăm.

- Îți place? Uite planetele! Ce lume! Ce univers fantastic!

- Nu seamănă cu ce am visat, nici pe departe... dar mai aștept poate, într-un final voi vedea ceva din vis.

Așa au trecut zilele, bucurându-ne de peisajul extraordinar al cosmosului. Planetele ne deveniseră vecine, treceam printre stele și le vedeam atât de mari și uriașe. Totul era diferit față de cum le știam și le vedeam de pe pământ. Ce minunăție! După mult timp se aude în cască:

- Aici începe limita universului.

- Cum limita? Ce urmează după?

- Infinitul.

Și privind mai atent prin geamul armat, observ patru semicercuri despărțite între ele de o linie asemenea curcubeului.

- Aceste linii, spune domnul în cască, sunt limitele universului, până aici putem merge, dincolo e periculos căci încă omul nu a ajuns, e prea mare infinitul ca să poată fie cuprins. Bucură-te, spune el că ai putut să vezi această limită a universului și să zărești infinitul: e mare lucru să ai șansa asta!

- Ce spațiu imens! Dar unde este cel care l-a creat? De ce nu putem trece limita infinitului?

- Pretențios ești, spune comandantul, mulțumește-te că vezi atât, iar dacă vrei mai mult, sari pe geam! Ha! Ha! Ha!

- Ironic comandantul.

- Ironic, dar realist, replică Carla.

- Ce este real într-o așa lume? Nu trăim oare într-o mică carapace ce se numește pământ? Ce suntem noi oamenii în comparație cu acest univers și acest infinit? Când vom putea explora infinitul?

Când vom putea număra stelele? Când îl vom întâlni pe Creatorul lor?

- Ha! Ha! Ha!

Râd toți de întrebările mele...

- Da! Ai dreptate: omul e prea mic, dar e neastâmpărat și simte că ceva îi scapă, e sigur că nu poate ajunge să înțeleagă și să explice totul, dar încearcă măcar frânturile din acest spațiu. Întrebările vor rămâne și cu cât descoperim mai mult, cu atât aceste întrebări nasc altele și omul este incapabil de a răspunde, spune comandantul.

- De ce vrem să știm totul? Întreb nedumerit, privind minunățiile ce se văd prin geamul armat.

- Pentru că vrem certitudine, răspunse comandantul, iar certitudinea se crede, nu se vede.

- Dacă se crede, ce să cred, unde să cred?

- În religie, zise comandantul, despre ea se spune că deține Adevărul.

- Da, am auzit, dar câte religii atâtea certitudini?

- Nu. Una este. Vezi, tot ce putem noi descoperi este din voia Creatorului, căci de nu ne-ar lăsa el, nici măcar atât nu am reuși. Eu am descoperit un om care a fost pe pământ, însă el știa cine este acest Creator, a vorbit despre el și a învățat multe popoare.

- Cine? îl întreb eu.

- Nu-ți spun, pentru a nu face prozelitism. Îmi interzice funcția de astronaut, și zâmbește. Mai caută și tu când te întorci pe pământ, vezi de unde vine certitudinea de fapt, și unde o vei găsi, acolo este.

- Și cum îmi dau seama de această certitudine? După studiu îndelungat?

- Nu, omule! răspunde comandantul. Ascultă-ți inima și înțelege viața. Înțelege de ce este omul pe pământ, ce caută el, de ce nu poate urca la stele cu scara, căci la început el putea, așa se pare, se putea mișca în această totalitate a universului și nu știa de limita universului și nici nu cunoștea cuvântul „infinite”.

- Ce interesant! exclamă Carla.

- Avem multe de învățat pe pământ, dar se pare că suntem prea ocupați cu afacerile.

- E bine să faci afaceri și să lucrezi, e bine să fii activ, dar nu trebuie să rămâi pe pământ fără certitudini. E un dezastru, un calvar. Ce ziceți dacă se defectează nava și alunecăm în infinite și nu ne mai întoarcem acasă?

- Nu se poate, spune Carla, trebuie să ne întoarcem, vreau să mor pe pământ și să fiu înmormântată, îmi este teamă. E prea mare universul! Cât mai stăm pe aici?

- Încă patru luni, mai e puțin în comparație cu infinite, spune zâmbind comandantul.

Timpul trecea, universul mă fascina, însă certitudinea nu o aveam, iar visul pe care l-am avut adâncește și mai mult întrebările: când, cum și cine a făcut acest univers?

- Când ajung pe pământ, spuse Carla, voi căuta certitudinea. Un răspuns trebuie să existe!

Cine a făcut omul nu l-a lăsat fără să-i transmită nici un indiciu adevărat... Unde este acest indiciu? Care este el?

- Religia, ea știe secretul, știința doar îl caută, spuse comandantul.

După explorarea acestui univers și drumul până la limita lui, ajungem înapoi pe pământ. Mă ridic de pe scaun și... nu mai zburăm. Totul părea să devină parcă ceva nou, ceva straniu. Îmi pare rău că nu mai pot zbura, era chiar interesant. Pășesc ca acum șase luni, însă cu speranța să găsesc certitudinea.

Acesta este locul unde oamenii încearcă să caute, aici se bucură, aici suferă și toate pentru un timp limitat, apoi mor și cu ei moare și timpul. Odată cu oamenii a apărut timpul, odată cu timpul, eternitatea. Ea este confirmată.

*

Aveam în jur de anii tăi, când după tot felul de încercări disperate să găsesc răspunsul la întrebarea capitală, m-am hotărât să pornesc la drum. Nu știam încotro să o iau. Experiențele trecutului îmi prevesteau un drum greu, dificil, plin de neazuri. Ispita era mare, plecarea însemna ruperea de trecut într-un fel, dar pe de altă parte știam că acest trecut îmi deschide poarta certitudinii.

Vedeam cu ochii minții un traseu, cu inima îi simțeam ascuțișurile săbiilor care mă așteptau la colț, dar m-am încăpățânat să pornesc, era mai mult o nevoie, dar îi spuneam încăpățânare pentru că mergeam oarecum împotriva unui curent în care m-am născut. Simțeam că acest drum mă chema la dificultate, iar dificultatea se năștea atât din contradicțiile mele cât și din ideile care veneau din fiecare direcție. Nu am încetat niciodată să caut refuzând mereu să iau totul de-a gata. Și așa, după mult timp chinuit de dorința de a porni pe acest drum, am pornit asumându-mi riscuri enorme. De fapt, riscurile veneau ca o pânză peste acțiunile mele, ce erau acoperite de pânza mulțumirii, căci împlineam datoria de a căuta. Criticile nu întârziu să apară, dar mergeam ca un orb pe acest drum, știind că ceea ce observ prin lentile, este lumea care nu rămâne doar în simțuri, ci ea are nevoie de explicații, de rațiune. Căutam detașat, dar foarte atent.

Pâinea mi-o câștigam din afaceri. Aveam bani, dar n-aveam ce face cu ei. Nu duceam lipsă de nimic; și totuși îmi lipsea mult...oare ce? N-aveam liniște și nu era doar o neliniște metafizică, ci una concretă care bătea la ușa mea zi de zi. Mereu auzeam inima spunând că trebuie să fac ceva. Ce să fac? Cum să răspund acestei chemări? Încotro s-o apuc? Așa am plecat pe acest drum al căutării, al devenirii, al descoperirii.

*

Mă îndrept spre birou. Văd oameni grăbiți. Unii se împiedică dar nu simt, alții pășesc agale parcă ar avea veșnicia la picioare, alții strigă parcă ar fi singuri pe stradă... majoritatea sunt indiferenți la privirea mea. Țin servieta în mână și ajung la semafor. Un câine grăbit se oprește lângă mine. Așteaptă culoarea verde. Și câinele trece odată cu mine. Ei! Iată ce am aflat azi: câinele modern cunoaște semaforul. O fi instinct sau dresaj? Nu apuc să mă gândesc prea mult la acest lucru, că o mașină mă claxonează să măresc pasul pe trecerea de pietoni. Merg liniștit pe lângă blocul vechi spre birou. Deși familiar, blocul îmi provoacă teamă. Merg mereu cu spaima că într-o zi o bucată din acest bloc poate cădea. Văd în fața mea un copil jucându-se cu o minge. Încerc să-i văd jovialitatea și lipsa de griji, bucuria copilăriei și inocența, dar cum îl privesc, o bucată de cărămidă cade la jumătate de metru de mine. Mă opresc brusc și ocolesc locul unde a căzut cărămida, îndepărtându-mă de clădire. Copilul observă sperietura mea și începe să râdă.

- Ce faci nene? Ce te-ai speriat așa? spuse el.

Mă uit puțin jenat de replica lui și îi spun în grabă:

- Copile, nu mai râde! Mai bine ai face să pleci de aici și să te joci în altă parte!

Copilul, oprit din joc mă privi atent și râse.

- Nene, mie nu-mi este frică să mor, d-aia nu plec de aici, ție ți-e frică să ajungi dincolo?! Și încep să râdă continuându-și jocul.

Încerc să-l ignor și să-mi continui drumul, dar atitudinea și replica lui mă pune pe gânduri. Pășesc bucuros că am scăpat și de data asta de clădirea cea veche care mă amenința. Grăbesc pasul și uitându-mă prin vitrine, dau nas în nas cu o doamnă în vârstă.

- Ce faci, domnule? strigă ea foarte revoltată.

- Scuzați-mă, doamnă! Îmi pare rău!

- Ești nesimțit! Cum poți să dai peste un om mai în vârstă! UITĂ-TE PE UNDE MERGI!

- Iertați-mă! Nu am vrut! Însă ea bolborosi și mă privește de parcă făcusem o crimă.

Mergeam atent acum și ocolem oamenii care veneau din sens opus. Încercam să-i privesc. Unii se strâmbau la mine, observând că-i privesc, alții îmi zâmbeau. Erau oameni care mă priveau suspicios, dar eu mergeam fără să mă opresc din privit. Nimeni nu înțelegea că încercam să văd privirile omului și nu neapărat fața unui individ rătăcit în lume.

Mă uitasem dimineață în oglindă, nu făcusem multe aprecieri, dar vedeam zi de zi, lună de lună, an de an în oglinda din fața mea că trupul se transforma. Oglinda ochiului lăuntric îmi aducea mereu în față, momente și clipe diferite: bucurii care păreau împliniri, iubiri care se sfârșeau și totuși rămâneau doar simple momente. Sper să găsesc ceea ce caut: bucuria și împlinirea, fericirea și momentele sublime. Dar unde? Unde?

Și cum cugetam, trec nepăsător pe lângă blocul în care am biroul. Mă întorc, privesc în jur parcă dezorientat pentru a nu atrage atenția. Am mers prea departe și mă întorc. Intru, salut oamenii

care coboară scările. Și aceștia, ancorați cu mintea în problemele lor, nu au timp să mă salute. Se pare că vorbesc singuri, dar au senzația că salută un om. Încerc să iau lucrurile așa cum vin, dar mă uimește indiferența. Oare în Sahara așa se salută oamenii? Din câte am văzut, ei se îmbrățișează și se bucură de prezența unui om. Aici în orașul acesta oamenii nu mai sunt oameni, nu oamenii au probleme, ci problemele au devenit oameni. Trecem toți și nu avem timp să ne minunăm de bucuria unui om pe care îl întâlnim, câtă profanare a umanității...Dar ce? Contează asta? Mă trezesc brusc din gândurile mele. Am ajuns la birou.

- Bună ziua! Salut respectuos și primesc salutul din multe părți. Îmi trece prin minte: salută respectuos șeful, dar dacă nu eram șef? Mă mai salutau respectuos? Se pare că educația face multe în zilele noastre, uneori chiar potolește inimi înfumurate. Ajung în biroul meu, închid ușa, mă așez pe scaun și deschid un ziar. Găsesc tot felul de informații care mă plictisesc. Aprind o țigară și dau comandă să mi se aducă o cafea. Cafeaua vine repede. Mi-o aduce secretara, foarte entuziasmată.

- Bună, șefule! și mie mi se aprind urechile.

- Ce dorești, domniță, cu salutul ăsta? E politețe sau curtoazie? o întreb fără să-i dau timp să-și găndească replica.

- Hei, șefule, nu fi așa dur! Ți-am adus cafeaua și îți urez o zi bună. Și dă să iasă din birou, dar o opresc.

- Stai! Unde fugi? Ce e nou pe ziua de azi? Vreo ofertă profitabilă? Vreun telefon important? Vreun fax?

Uimită de întrebările mele, care de altfel erau cele zilnice, se întoarce spre mine, mă privește și îmi spune:

- Dacă va fi ceva, vă voi anunța, și apoi iese fulger. Nu insist și încep să-mi sorb din cafea și să trag din țigară. Ceva din atitudinea ei mă pune pe gânduri. Încerc să fiu atent la știrile din ziar și să-mi golesc mintea de fantasme.

Nimic deosebit în ziare, un faliment al unei firme, o politică mizerabilă și banalități. Sună telefonul.

- Alo! Da!

E secretara.

- Domnule, azi aveți programat un interviu pentru o nouă angajare.

- Bine. La ce oră?

- Peste jumătate de oră, îmi spuse ea foarte jovială.

- Bine, mulțumesc! și închid brusc. Dar pe ce post? mă întreb. Las gândul acesta și îmi văd de ziar. Aveam și nu aveam chef de interviu și mi-am zis în sinea mea: cine vine azi la interviu îl angajez fără prea multe întrebări. Vine în birou secretara, îmi aduce documentele de parteneriat cu o altă companie.

- Domnul Rix v-a rugat să confirmați dacă doriți colaborarea cu el și să oferiți în scris detaliile acestei colaborări.

- Bine, îi răspund, voi încerca să le fac chiar azi și poți veni să le scrii în zece minute. Acum lasă-mă să-mi beau cafeaua în liniște!

Ea îmi zâmbește și iese lent, foarte lent din birou, încercând să-mi distragă atenția de la ziar.

O privesc și o întreb:

- Vreo problemă?

- Da! O glumă..., nimic deosebit.

- Adică...?

- Mi-am schimbat cerceii, îmi spuse ea.

- Da, și...?

Nemulțumită de expresia indiferentă a feței, iese brusc. Sună telefonul. E sora mea.

- Alo! Frate, ce faci? Cum ai început?

- Nimic deosebit, ca de obicei: o secretară și multe acte. Tu ce faci?

- Mă pregătesc să mă mut din oraș, așa cum am discutat și să mă duc la iubitul meu.

- Bine, o zi bună! îi răspund eu, cam nemulțumit.

Nu închid bine telefonul și sună iar.

- Alo! Să trăiți! îmi spune vocea de la capătul celălalt.

- Bună ziua!

- Sunt posibilul asociat, am găsit o afacere foarte profitabilă pentru noi, dacă putem să discutăm și să semnăm actele.

- Da, sunt de acord să discutăm. Vă aștept la sediul firmei.

- Bine, domnule, voi ajunge în două ore.

- O zi bună!

- A venit pentru interviu, mă anunță secretara deschizând ușa.

- Spune-i să intre! îi spun preocupat de foile din fața mea.

Intră o domnișoară, foarte drăguță dar timidă.

- Bună ziua!

- Bună, ia loc! După ce se așeză timidă și tăcută, eu îmi fac de treabă, și o ignor pentru a-i vedea reacția. Tace, nu zice nimic și privește liniștită.

- Te-am selectat pentru interviu. Cum te cheamă?

- Diandra Ionescu, răspunse ea cu timiditate.

- Știi să lucrezi cu acte, avize și tot ce presupune acest job?

- Da! răspunse ea hotărâtă.

- Bine, atunci la treabă! Ești angajată.

Observ că are o cruce la piept agățată de un lanț aurit.

- De ce porți crucea? o întreb scurt. Ea, nedumerită, îmi răspunse:

- E ceva personal, e credința mea.

- Bine, scuze pentru întrebare! îi spun și chem secretara.

- Arată-i biroul și spațiul ei și să-i comunici regulile de ordin interior!

Mă plictiseam și cu toată cafeaua mă apuca somnul. Mă ridic și mă duc să fac o vizită echipei din marele birou. Observ ceva: aparatul de cafea era spălat și aranjat, florile erau vii, în acvariu niciun pește.

- Unde-s pești? O întreb nedumerit pe secretară.

- Au murit...răspunse ea cu capul plecat.

- De ce? Nu le-ai dat de mâncare?

- Ba da, dar azi noapte s-a luat curentul. Acesta e motivul oficial, îmi șopti ea.

- Și cel neoficial?

- S-a urinat cel pe care l-ai dat afară pentru că s-a îmbătat.

- Ce jigodie! Schimbă apa și cumpără alți pești!

- Îmi pare foarte rău!

O aprob dând din cap și îmi îndrept privirea spre tablourile agățate pe perete: Picasso, Van Gogh, Grigorescu și Tonitza. Nu apucasem să admir prea mult tablourile pentru că mă întrerupse noua angajată, care îmi făcuse semn să merg până la ea. Avea biroul într-un colț al încăperii, oarecum mai izolat de restul birourilor. Calc agale, privind papagalul:

- Hei! Ofițerule! Raportează! Oamenii muncesc sau chiulesc?

- Trăiască seful! Muncesc, chiulesc, muncesc, chiulesc!

Mă bufni răsul și mă îndrept neglijent spre biroul noii angajate.

Ea privea în monitor. Părea ocupată. Gândul îmi fuge la crucea de la pieptul ei, dar apropiindu-mă de birou, ridică privirea spre mine.

- Domnule, am o rugămintă, dacă se poate, spuse ea foarte emoționată...

- Spune, te rog!

- M-ați întrebat de crucea de la gât, aș avea o rugămintă, dacă se poate...

- Spune, mă adresez binevoitor.

- Aici, spune ea, este un loc foarte frumos, tablouri de calitate, o amenajare excelentă pentru un birou atât de mare, simetrie și bun gust!

- Mulțumesc! o întrerupsei eu și ea continuă.

- Vă rog, se poate să-mi pun și eu ceva pe perete, aici în spatele meu? Nu voi strica cu nimic designul, iar aici colțul meu se vede foarte puțin. Aș vrea să-mi pun un crucifix.

Rămân surprins, căci jovialitatea ei era în mare paradox cu un crucifix.

- *Vezi tu... aici e birou, nu expoziție de simboluri.*

Ea apleacă capul întristată. Fața i se tulbură, încearcă să-și țină ascunsă nemulțumirea, dar nu spune nimic. Mă gândesc mai bine, o privesc și îmi trece prin minte că la urma urmei, e într-un colț și nu deranjează pe nimeni prezența crucifixului.

- *Bine, te las să-l pui! dar să nu fie prea mare, ca să nu deranjeze pe nimeni.*

- *Vă mulțumesc! răspunse ea cu ochii care dădeau să plângă de bucurie.*

Scoate din geanta ei un crucifix, de dimensiuni medii și îl agață în cuiul care parcă fusese fixat pentru acel crucifix. Mai scoate din geantă o carte și câteva foi și le pune pe birou. Mă apropii.

- *Ce este cartea asta? Pot să mă uit?*

- *Da! răspunse ea prompt.*

Iau cartea în mână și o deschid. Pe prima pagină, scria mare: Tnoti te auton!

- *Ce înseamnă? Poți să-mi traduci? Iar ea, cu bucurie îmi spune:*

- *Cunoaște-te pe tine însuși - dictonul de la Delphi.*

- *Iar semnătura asta? Opu...ssss, de..i indescifrabilă. Ce este? dacă nu-s prea indiscret?*

- *Cartea e un cadou al unui membru Opus Dei!*

- *Și... acest dicton cu cel de pe crucifix ce legătură are?*

- *Multe. În primul rând îmi vorbește tăcând despre misterul suferinței, al vieții și al morții, îmi spune ea cu vocea înceată.*

- *Se pare că ai un job bun! Ce-ți lipsește de porți cartea cu tine și ți-ai pus crucifixul în spate?*

- *Până acum nu am avut...*

- *Crezi că fără astea nu poți trăi? Apreciez acest dicton! Auzisem de el. Îmi place să cunosc și eu câte ceva, dar niciodată nu am avut timp și nici nu m-a interesat în mod deosebit, așa că, doar apreciez și îți urez ședere plăcută!*

- *Mulțumesc!*

Mă întorc și plec spre ceilalți angajați mă duc pe la fiecare birou și evit să-i întrerup. Încet, încet, privind pereții cu tablouri, mă îndrept spre masa mea de lucru. Secretara vine și îmi spune că a venit asociatul Rix.

- *Să intre! Îl aștept.*

Un om chipeș, zvelt, cu puțină burtă, șmecheraș și foarte zâmbăreț, înainta spre birou. Mă ridic și dau mâna cu el.

- *Bună ziua!*

- *Cu respect! O cafea pentru domnul Rix, te rog!*

El se așează și mă privește fix.

- *Este o propunere de colaborare pe mulți bani.*

- *Dacă este pe bani, mă interesează...cât?*

- Trei milioane de dolari, îmi spune el.

Îmi întinde actele să mă uit pe ele.

După două ore de discuții despre propunere îi spun:

- Mâine începem treaba!

- Bine! Atunci, mâine începem! Virarea banilor se va face după terminarea lucrării, în maximum trei săptămâni. Își soarbe repede cafeaua.

- Bine, batem palma! Mă apropii de el, ne dăm mâna, foarte încrezători amândoi în proiect. Îl conduc la ușă, iar el ieși liniștit și mulțumit.

Când mă întorc să plec spre birou, dau cu ochii de crucifixul fetei. Mă apucă râsul și mă întorc la masa de lucru. Nu peste mult timp, sună telefonul.

- Alo! Bună!

- Alo! se aude o voce vioaie. Cine e la telefon?

- Bună, sunt Domenic! M-am gândit să ieșim și în seara asta la barul de la hotel să ne mai distrăm nițel. Ce spui?

- Da, desigur! cum să nu! Trec pe la bibliotecă să-mi iau niște notițe pe care le-am lăsat acolo, trec pe acasă și ne vedem la șapte la hotel. Cine mai vine?

- Ei cine? cei cu care ne distrăm de obicei. Eu, tu, Fabio, Alex.

- Fetele vin? îl întrerupsei eu.

- Da, normal! Emanuela, Claudia, Alice iar Carla e la coafor acum, dar vine și ea.

- Bine! Ne vedem!

Închid telefonul îmi iau geanta și dau să ies grăbit din birou, salutând în grabă pe toți. Deschid ușa și când mă întorc să o trag după mine, zăresc iar crucifixul și pe fată, care mă salută cu mâna. Închid ușa, cobor scările în grabă, ies pe ușa blocului și mă îndrept spre casă, care era foarte aproape de mine. Pășesc grăbit și mintea îmi zboară la dimineața aceasta în care mergeam fără grabă, iar acum sunt repezit, de parcă aș pierde trenul. În drumul meu, nu mai zăresc copilul dar mă vede el pe mine.

- Ce faci, nene? Unde te grăbești așa? Ai grijă la cărămizi! și râde.

- Copile, îi spun eu cam supărat, te mănâncă limba?

El râde și cu mingea în mână și cu ochii în cer, zice:

- Nene, stai mai departe de bloc, că ajungi dincolo cu o cărămidă în cap! și râde copios.

Eu pășesc dorind să scap de el cât mai repede. Trec prin parc. Nu am timp să privesc prea mult, doar câteva priviri seci spre bătrânii care se odihnesc pe bănci. Cum ies din parc zăresc casa! E mare, cu o arhitectura clasică, ce îți încântă privirea. Terasa se vede superb. Verdeța este la ea acasă în ograda mea: copaci și tot felul de plante aduse de prin lumea întreagă pe unde m-am plimbat. Ajung la poartă, deschid și mă întâmpină câinele, un lup enorm, inteligent și bine dresat. Intru în

casă, las geanta, mă spăl pe față, schimb cămașa, iau cheile de la mașină, activez deschiderea ușilor la garaj, urc în mașină și lumea este a mea. Pornesc spre bibliotecă să-mi iau niște însemnări despre economie. Ajung acolo. Mă îndrept spre masa mea de lucru. Găsesc fișele mele, dar lângă ele, un calendar. Îmi arunc ochii pe el. Erau rânduri scrise cu roșu și negru. Îl iau în mână. Se apropie de mine un tânăr cu o carte.

- Bună ziua, domnule! Calendarul este al meu. Vreau să plec. Și întinde mâna să i-l dau. Mă uit la tânăr și îl întreb.

- Nu te supăra, ce poate fi asta?

- Un calendar creștin, spuse el rapid, având mâna întinsă să-i dau calendarul.

- Adică un calendar?

- Da! răspunse dând din cap.

- La ce bun?

- Bun la suflet, zâmbi el.

- Adică?!

- Adică... eu mă raportează la divin și viața mi-o conduc după un timp care e finit și se pierde în infinit. Viața nu costă nimic, îmi spuse el, am văzut foile dumneavoastră de economie și afaceri.

- Da, și?

- Și timpul este finit și veșnicia este infinită ca și matematica.

- Da, știu și eu, îi spun foarte consolator. Și ce mai contează în final, important e să te bucuri și să trăiești bine!

- Nimic împotriva, dar nu este totul aici! și întinde mâna să-i dau calendarul.

I-l dau și îi spun:

- Dacă găsești ceva dincolo după ce mori, să-mi dai și mie de știre! Și râd sarcastic!

El mă privește liniștit și îmi spune:

- Domnule, pe dumneavoastră doar durerea vă va aduce cu picioarele pe pământ, acum sunteți aerian.

M-am enervat. Cum un puști îmi vorbește așa? A plecat rapid și l-am lăsat în pace, n-avea rost să-mi pun mintea cu un puști. Mă uit pe foi, calculez profitabilitatea actualei investiții, cred că va fi bine.

- Da! îmi spun. Trebuie să iasă! Am să dau lovitura și am să trăiesc bine! Mă ridic, ies din bibliotecă, urc în mașină și dau un telefon.

- Alo! Prietene, e aproape șapte! Ați ajuns?

- Da, omule! Ne pregătim de plecare. Suntem gata de distracție!

Accelerez, mașina merge foarte bine. Ascult muzică foarte tare și mă minunez de tot ce este în jurul meu. Observ că drumul face numai stânga, ceva îmi spune să o las mai moale și reduc viteza.

După colț, un bătrân. Frânez brusc și cât să nu-l lovesc. Nu mai am mult până la hotel. Ajung, cobor din mașină și îmi sun prietenii.

- Ce faceți, oameni buni? se aude o voce râzând.

- Suntem la Alice, așteptăm să se gătească. Așteaptă-ne că ajungem și noi!

- Bine, vă aștept afară! Fac o plimbare pe aici.

Și mă îndrept spre lacul din spatele hotelului. Pășesc încet, încerc să trec cu privirea de lumina becurilor instalate pe stâlpi, dar nu reușesc să văd nimic. Era noapte, din hotel se auzea muzica foarte puternic. Deși aveam chef de distracție, un sentiment de tristețe mă însoțea. Pășeam agale spre lacul din spatele hotelului. Mai avem cam o sută de metri până să ajung la lac. După ce am trecut de lumina becurilor, ochii mi se obișnuiseră cu întunericul și încet, încet, zăream lacul întins. Mă apropii de lac, îl privesc. E splendid! Luna își înfipse parcă umbra în pânza lacului. E fascinant! Sunt fericit că pot vedea așa peisaj!

În fața mea zăresc ceva, cam la douăzeci de metri. Înaintez și grăbesc pasul. Cum mă apropii ochii deslușesc în noapte o cruce. Încerc să văd ce scrie pe ea, dar nu reușesc. Aprind o brichetă care se stinge repede. Pe cruce scrie: Înecat în floarea tinereții. Mă cuprinde tristețea și mă întorc. Merg pe lângă lac și observ o umbră. Cine este oare? Cum mă apropii zăresc un om care venea agale. Este îmbrăcat într-o robă, cu o cingătoare la mijloc. La cingătoare avea o cruce din lemn.

- Stai, cine ești? Ce umbli noaptea așa de nebun, singur? îl întreb eu rapid. El se opri, se retrase puțin și spuse:

- Nu sunt nebun, sunt un călător, unul cinstit.

- De ce ești în haina asta lungă și neagră?

- Sunt călugăr, spuse el, călugăr iezuit.

- Aha! spun eu, și va să zică ce faci concret? Te-a plătit careva să umbli noaptea de nebun?

- Nu, domnule! răspunse el. Merg pur și simplu, așa îmi întăresc credința, prin exercițiu.

- Hm! Ești tare, călugăre! Acum înțeleg de ce sunteți așa bolnavi, în general, voi iezuiții...

ajungeți la bătrânețe și apoi muriți singuri!

- Nu singuri, mă întrerupse el.

- Dar cu cine, călugăre iezuit? îl luai eu în râs.

- Cu cine colindăm toată viața, cu Cristos.

- Văleu! exclam eu. Iar cu fantasme de astea? Cu idioțenii? Cu ipocrizii? E de mult uitat Cristos al vostru! Cred că a uitat și el de voi! și am început să râd sarcastic. Atunci, el, scoase de la brâu Crucea, și îmi spuse:

- Dacă acest Cristos nu ar fi fost, nici tu nu ai mai râde acum! și zâmbi.

Îmi displăcu. Se pare că are ceva tupeu călugărul acesta, și mă luai de el.

- Auzi nemuncitule! Vezi tu, eu o duc bine, mă distrez și am o viață minunată, fac tot ce-mi

trece prin cap și îmi merge de minune, tu îți pierzi timpul și vremea colindând drumurile de aiurea și mă apucă râsul!

- Așa cum le colind eu, așa le colinzi și tu, spuse el. Diferența dintre noi este că eu știu drumul, tu îl cauți.

- Ce vorbești? Adică, nu știu eu ce fac?

- Da, nu știi ce faci. Trăiești într-o mare, mare iluzie și te bucuri de parcă ai avea ceea ce de fapt îți lipsește. Dar viața e o artă.

- Măi, călugăre! Bagă crucea aia la brâu și du-te... să nu te mai văd că ești ridicol! El dădu să pornească în drumul său. Îl privi compătimitor și îmi veni în minte o chestie destul de haioasă.

- Hei, călugăre! Ia stai! Stai să te întreb ceva! Din câte știu, voi, ăștia, călugării trăiți fără femei, așa-i?.

- Se pare că-i adevărat. După cum vezi, nu port pe nimeni cu mine! spuse el foarte hotărât.

- Ei bine!... Și... Cum e? îl întrebai eu nerăbdător. Greu? Ușor? O femeie ceva vrei?

- Nu-mi trebuie. Ce am îmi ajunge, și dădu să plece.

- Ce ai tu? Mă pusei în fața lui.

- Un Cristos înviat!

- Auzi, călugăre! Tu ești chiar ridicol! mă bufni râsul, iar călugărul dădu să plece.

- Auzi! Până la urmă zi și mie, cum e fără femeie? Poți să rezști? Doar e creația lui Dumnezeu ăsta al vostru, nu ?

- Da, prietene. Pot! Cum te înveți cu, așa te înveți și fără...și-și continuă drumul.

Am rămas mirat și îngândurat. Bună replică! Nu-i prost călugărul!

- Călugăre! Ce este cel mai important pentru tine în viață?

- Să fac voința Domnului!

- Și ce înseamnă aceasta?

- Mereu să fiu cu ochii deschiși la contextele ce se opun lui Dumnezeu și să folosesc tot ce pot pentru a merge în armonie cu darul lui Dumnezeu.

- Hm! Cam complicat... Și când viața ți se pare absurdă?

- Viața nu-i absurdă pentru cel ce poate privi iarba cum crește și pentru cel care aude glasul Dumnezeului în susurul apei, cel care vrea și poate să asculte tăcerea unui Dumnezeu care vorbește! Așa poți citi voia lui Dumnezeu în viața ta, dar această putere este o artă.

Iar apoi, cu pipa în gură își continuă drumul liniștit, agale și îmi lasă un sentiment ciudat: chiar dacă universul ar exploda, călugărul tot cu pipa și liniștea lui ar rămâne.

Ajung și prietenii mei cu mașinile. Au muzica dată la maximum. Coboară zgomotoși. Mă observă unul dintre ei și vine la mine în grabă.

- Hei! Ce faci? Ce-i cu tine? Te văd îngândurat?